

มติชน

ปีที่ 34 ฉบับที่ 12001 วันอังคารที่ 18 มกราคม พุทธศักราช 2554 อาสาฬหบู๊ด

เปลือกหุ้นเรียน

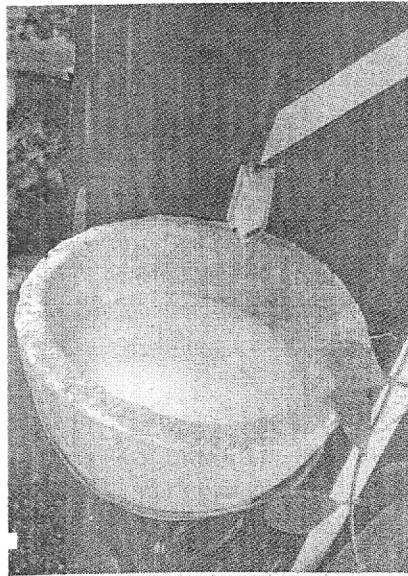
เพื่อสวนยางพารา

ทีมร่วมใจพัฒนา

คุณดร้อน ผลไม้ไทยต่างให้ผลผลิตโดยพร้อมเพรียงกัน ทั้งเงาะ มังคุด มะม่วง รวมถึง หุ้นเรียนด้วย แต่ดูเหมือนว่าหุ้นเรียนจะต้องใช้พื้นที่ในการจัดเก็บขยายที่เหลือจากบริโภคมากที่สุด หุ้นเรียนผลใหญ่แต่ด้านในมีเนื้อริโภคไม่ถึงครึ่ง “เปลือกหุ้นเรียน” ที่เหลือกล้ายเป็นขยายที่สร้างกลืนเหม็นได้ที่เดียวหากจัดเก็บไม่ถูกต้อง น่าดีใจว่าปัญหาขยายหุ้นเรียนกำลังจะหมดไป เมื่อมีกลุ่มนักศึกษาจาก มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (มสธ.) นำขยะจากเปลือกหุ้นเรียนมาเป็นอุปกรณ์ใช้งานในสวนยางพาราได้สำเร็จ โครงการต้นกล้าสีขาว ของ ธนาคาร

กรุงไทย ได้จัดประกวดแผนงานจัดการธุรกิจในนักศึกษาระดับปริญญาตรีทั่วประเทศไทย ภายใต้แนวคิดตามแนวพระราชดำริเรื่อง ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มาเป็นแนวทางในการจัดทำโครงการ โดยเริ่มประกวดมาตั้งแต่ปี 2550 ด้วยความร่วมมือจาก มูลนิธิประเทศไทยเพื่อสังคม สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (สกอ.) และ ชุมชนมหาวิทยาลัย สำหรับปี 2553 การประกวดได้เรียบร้อยไปแล้ว แต่กว่า 40 โครงการจากผลงานนักศึกษา มีอีเดย์ และแนวคิดที่สามารถนำไปต่อยอดพัฒนา และส่งเสริมอาชีพให้กับชุมชนได้อย่างแท้จริง

นักศึกษาจาก มสด.จาก ทีมร่วมใจพัฒนา ประกอบด้วย ปิยพงศ์ ไทรแก้ว, กัลยา คงเณย์, ชนะพล มณีรัตน์, ศุภฤกษ์ มาลัยมาตย์, วชิรพงษ์ ฟอยทอง และ อาจารย์นิตา มาด มั่งคći ที่ปรึกษา ได้ส่ง โครงการเปลือกหุ้เรียนเพื่อสวนยางพารา เข้าประกวด

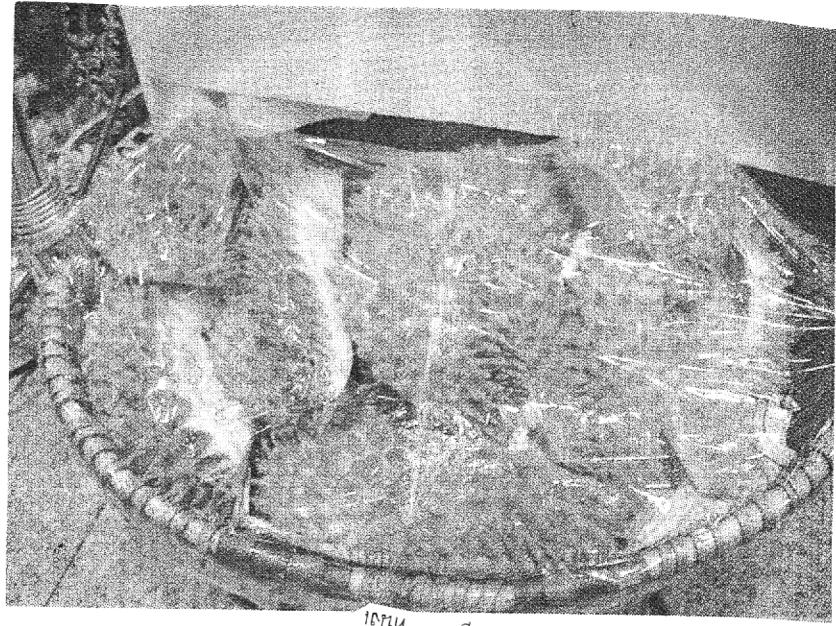
วชิรพงษ์スマชิกของทีมร่วมใจพัฒนาเล่า ถึงที่มาของไอเดียนี้ว่า เริ่มต้นจากการเดิน เข้าไปในตลาด เห็นขยะจากเปลือกหุ้เรียน จำนวนมาก ซึ่งไม่ได้ใช้ประโยชน์อย่างใด นอกจากนำไปทิ้งรวมกับขยะอื่น ประกอบกับได้พูดคุยกับเพื่อนที่อยู่ในภาคใต้ที่ทางบ้านมี อาชีพทำสวนยางพารา ทราบว่าเกษตรกร ต้องใช้จอยยางพาราด้วยรับน้ำยางพารา หรือ คนใต้เรียกว่า “จอกยาง” จำนวนมาก ซึ่ง แต่ละปีต้องเปลี่ยน เพราะหมดอายุการใช้งาน ซึ่งวัสดุที่ทำจากยางพารามีทั้งพลาสติกและ เชรามิค อุปกรณ์อย่างหลังนั้นมักจะแตกเสีย หายบ่อย ส่วนจากยางพาราพลาสติกเมื่อใช้ ไปนานวันเข้าจะบรรบัดน้ำยางได้น้อยลง เพราะเศษน้ำยางที่เหลือในแต่ละวันเข้าไป เคลือบจนยากหาน้ำขึ้น

วิธีการซัดป้อมหุ่นเปลือกหุ้เรียน ทีม ร่วมใจพัฒนานำเปลือกหุ้เรียนมาเปรียบเป็น จอกยาง ด้วยการโดยน้ำเปลี่ยนเปลือกหุ้เรียนส่วน ทั้งแล้วปั๊นให้ลักษณะเดียวกัน แล้วเทลงในแม่แบบจนเดิมแล้วดัด จากนั้น นำไปตกประมาณ 2 วัน ขั้นตอนต่อมา นำ จอกยางมาพ่นน้ำยาเคลือบเพื่อความแข็ง แรงทนทาน โดยปริมาณเปลือกหุ้เรียนสด (อย่างไม่เกิน 3 วัน) จะได้แม่แบบ 2 อัน (ขนาดบรรจุ 850 มิลลิลิตร) ใช้ ปุ๋นพลาสตอร์ในปริมาณ 100 กรัม

เมื่อเริ่มต้นโครงการได้เก็บข้อมูลพบว่า จอกยางเป็นอุปกรณ์ที่มีความจำเป็นต่อ กระบวนการเก็บเกี่ยวยางพาราอย่างมาก ปัจจุบันมีปริมาณการใช้ถายรับน้ำยางพารา เมื่อคิดตามพื้นที่เพาะปลูกทั่วประเทศ 12.6 ล้านไร่ เฉลี่ยวางสวนยางจะปูกลูกได้ 70 ตัน ต่อพื้นที่เพาะปลูก 1 ไร่ คาดว่ามีความ ต้องการใช้จอกยางไม่ต่ำกว่า 850 ล้านใบ อีก ทั้งมีแนวโน้มว่าจะใช้ในปริมาณที่สูงขึ้น เพราะพื้นที่การปลูกยางพาราขยายตัวสู่ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ เพราะ ยางมีราคาดี

ปัจจุบัน จอกยางที่ทำจากเซรามิคที่ ชาวสวนใช้มีราคาจำหน่ายในละ 7 บาท และ จอกยางพลาสติกในละ 3 บาท แต่มีน้ำหนัก เบา ทำให้หั่นลิ่วมสะดวกกว่าที่แขวนไว้กับต้น ฝ่ามือการใช้งานล้นเพียง 2 ปี อีกทั้งเมื่อเลื่อม สภาพจะกลับเป็นขยะพลาสติก สร้างภาระ ให้กับชาวสวนยางพารา สำหรับจอกยางจาก เปลือกหุ้เรียนราคากลูกกว่าจอกยางพลาสติก ครacula ตันทุนอยู่ที่ 1 บาทต่อชิ้น

ชนะพลหนึ่งในสมาชิกของทีมให้ข้อมูล เพิ่มเติมว่า สำหรับจุดเด่นของจอกยางจาก

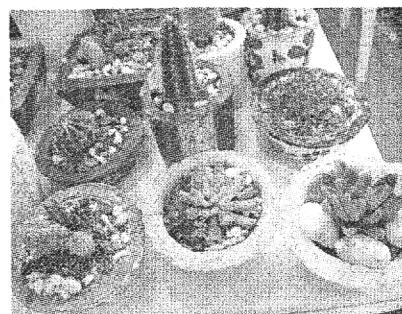
ที่ดิน

จอกยาง

น้ำหนักเบา (350 กรัมต่อชิ้น) ใช้งานได้ ยาวนาน ภายใต้เงื่อนไขที่ดินดีให้การดูดซึมน้ำ ยางได้ดี และทำให้ชัยางไม่ติดกันและปาก ถ้วย ผิวตัวด้านนอกหดหายไม่หลุดเมื่อย่าง กันถ้วย กลมมน ซึ่งการผลิตดึงค่าน้ำเงินลงของค่าของการ กวาดน้ำยางได้โดยง่าย สามารถตั้งพื้น และ ข้อนกันได้ ตกลงแต่ก็ไม่หล่นลงบนพื้น ค่อนกรีด ใช้เวลาผลิตได้เร็วเฉียด 30-50 ใบต่อวัน และมีสีขาวมองเห็นได้่ายในเวลา กลางคืน

จอกยางที่มีล้วนผสมของเปลือกหุ้เรียนยัง ประยุกต์มาใช้เป็นกระถางเพาะชำกล้ายาง พาราได้ด้วย ด้วยคุณสมบัติที่เด่นคือ มีน้ำ หนัก 380 กรัมต่อชิ้น ปูกลงดินได้ เพราะ กระถางจะย่อยสลายลงในดิน และยังเป็น ปุ๋ยให้กับต้นไม้ได้ในตัว วิธีการเพาะเมล็ดยาง พาราลงกระถางที่บดลายน้ำได้ ช่วยทำให้ราก แก้วของต้นยางแข็งแรง เพิ่มความสามารถ ทนทานในดินได้ดี

กัลยาผู้หญิงคนเดียวของทีม ที่ทางบ้านมี อาชีพทำสวนยางจนกล้ายางมาเป็นไอเดีย หุ้เรียนเพื่อย่างพาราของเพื่อนๆ บอกถึงข้อดี ของแนวคิดนี้ว่า ผลิตภัณฑ์เหล่านี้จะช่วยลด ค่าใช้จ่ายของชาวบ้าน เพราะใช้วัสดุในท้อง ถิ่นและยังสร้างอาชีพเสริมให้กับชาวบ้าน

กระถางเพาะชำกล้ายางพารา

“ชาวบ้านแคว้นนี้จะปลูกต้นยางครอบ ครัวละไม่ต่ำกว่า 1,000 ต้น เราทำแล้วเสนอ โครงการนี้ ซึ่งชาวบ้านสนใจจะทำในรูป สถาบัน ก่อสร้างอยู่ในชั้นตอนแรกๆ โครงการนี้ ต้องทำหน้าร้อน เพราะเป็นช่วงที่หุ้เรียนออก ซึ่งแต่ละบ้านมีต้นหุ้เรียนอยู่แล้ว และบาง อำเภอใน จ.นครศรีธรรมราช มีหุ้เรียนออก 2 ฤดู คือ ที่ อ.ลานสัก เห็นว่าเป็นโอกาสกว่า หมู่บ้านอื่น” กัลยาบอกถึงผลสำเร็จของ โครงการ ที่ถึงแม้จะเป็นแค่แผนงานของนัก ศึกษา ก็ตามที่เดียวบ้านก็ยอมรับ

ระหว่างการทำโครงการ ทั้งการจัดเก็บ ข้อมูล และการสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับ ชาวบ้าน มีเวลาไม่มากนัก พอกัน ประมาณที่ทางโครงการให้ที่มีอยู่อย่างจำกัด ประกอบกับในช่วงทำโครงการอยู่ในช่วงหน้า ฝนที่หุ้เรียนยังไม่ออกผล แต่โดยเด็ดขาด จาก กลุ่มนักศึกษาไม่เกิน ตอบโจทย์ในหลายๆ เรื่อง ทั้งด้านสิ่งแวดล้อม การลดค่าใช้จ่าย เพิ่มรายได้ และใช้วัสดุที่มีในห้องถ้วยให้เกิด ความยั่งยืน ลดค่าใช้จ่ายในการซื้อวัสดุ และมี ภูมิคุ้มกัน สะท้อนให้เห็นว่าโครงการ “กรุง ไทย ต้นกล้าสีขาว” ได้สร้างประโยชน์ให้กับ ลังคนในระยะยาว ในการสร้างทุนทางปัญญา ให้กับนิสิต-นักศึกษาในระดับอุดมศึกษา สามารถนำความรู้ประสบการณ์ และทัศนคติ ที่ได้รับจากโครงการไปปรับใช้ในชีวิตจริงใน การประกอบอาชีพ

นอกจากนิสิต-นักศึกษาจะได้รับความรู้ และข้อคิดด้านจริยธรรมธุรกิจแล้ว ยังได้ฝึก การคิดวิเคราะห์ และปฏิบัติเชิงจริยธรรม สมมือนเป็นการปลูกเพาะต้นกล้าจริยธรรม ให้เติบโตองค์ความมืออาชีวะยังยืนในสังคมไทย ต่อไป

หากมีการนำไปต่อยอด ขณะนี้โครงการขอ เชื่อได้ขยายผลด้วยการไปทดลองใช้จอกยาง พาราจากเปลือกหุ้เรียนในกลุ่มชุมชนบ้าน คล่องขันท ต.กะเปี้ยด อ.ฉะเชิงเทรา